

De wolf en de 7 geitjes

Er was eens een oude geit, die zeven jonge geitjes had. Het huisje waarin ze woonde stond aan de rand van een groot bos. In dat bos liep een gemene zwarte wolf rond. Op een zonnige morgen riep moeder Geit alle zeven geitjes bij elkaar en zei: "Ik moet naar het dorp om eten te halen. Zullen jullie lief zijn en gied oppassen voor de grote boze wolf? Doe voor niemand de deur open, alleen voor mij. Als de wolf binnen-komt, eet hij jullie allemaal op. Je kunt de wolf altijd herkennen aan zijn zwarte poten en zijn zware stem." Toen ging de moeder geit op weg.

Enige tijd later hoorden de geitjes dat er iemand aan de deur was. "Hoe hoe! Doe eens open, kinderen! Hier is jullie moeder! Ik heb voor jullie allemaal iets meegebracht!" "Jij bent onze moeder niet", zeiden de geitjes. " Onze moeder heeft een lieve stem, niet zo'n zware zoals jij. We doen lekker niet open." De wolf liet het er niet bij zitten. Bij de drogist kocht hij een pot met vaseline en at die helemaal leeg.

Toen hij dat gedaan had, was zijn stem net zo zacht als die van moeder geit. De wolf haastte zich weer naar het huis van de geitjes en klopte weer aan. "Hoe hoe! Doe eens open, kinderen! Hier is jullie moeder!" De geiten dachten echt dat het hun moeder was, maar een van hen vertrouwde het niet. "Laat je poot eens zien", zei het geitje. Maar daar had de wolf niet aan gedacht. Hoe moest hij dit nou oplossen.

Toen kreeg de wolf een idee, hij ging zo snel mogelijk naar de molenaar. "Doe eens wat meel op mijn poot", zei de wolf narrig. En toen de molenaar dit gedaan had rende de wolf weer snel naar het geitenhuisje, want moeder Geit kan ieder ogenblik terugkomen. eenmaal aangekomen bij het huisje klopte hij driemaal op de deur en zei: "Doe eens open, engeltjes! Hier is moeder! Ik heb voor jullie allemaal iets lekkers meegebracht!" "Laat je poot eens zien", zeiden de

geitjes. De wolf legde zijn witte meelpoot op de vensterbank. "Ja, het is echt onze moeder! Doe gauw open!" zei een geitje. Toen een van de geitjes de deur open deed kwam de wolf binnen. De geitjes raakten in paniek en schoten alle kanten op. Maar de wolf greep de geitjes allemaal en at ze één voor één op. Allemaal..? Nee, alleen het jongste geitje, dat zich in de klok had verstopt, werd door de wolf over het hoofd gezien. Niet lang daarna kwam moeder Geit thuis en zag dat de wolf haar kindertjes had opgegeten. "Al mijn kindertjes weg", riep ze.

Toen kwam het jongste geitje uit de klok gekropen. Hij vertelde hoe goed ze hadden opgepast en hoe vreselijk de wolf hen tenslotte had beetgenomen. Moeder Geit en het jongste geitje gingen samen op zoek naar de boze wolf. Ze vonden hem slapend in een klaverveldje. Moeder Geit sloop voorzichtig naar hem toe en zag zijn buik bewegen. "O lieve help", zei moeder Geit bij zichzelf. "Kan het zijn dat mijn kindertjes nog leven?" Ze fluisterde tegen het kleine geitje: "Ga naar huis en haal een schaar, een naald en een klos stevige garen. Vlug!" Het jongste geitje rende zo hard als hij kon en toen hij terug was, deed zijn moeder 'n héél klein knipje in de wolvenbuik. Floep! Daar kwamen één voor één de geitjes uit de buik.

Toen zei moeder Geit tegen haar kleintjes: "Vooruit, ga stenen zoeken en breng ze hier. Daar doen we z'n buik mee vol." De zeven geitjes sleepten de grootste stenen die ze konden vinden bij elkaar en stopten ze in de wolvenbuik. Toen de buik vol zat, pakte moeder Geit naald en draad en garen en naaide de buik dicht. Toen de wolf eindelijk wakker werd, ging hij iets drinken. Bij de bosvijver boog hij over het water... en toen gebeurde het. Alle stenen rolden naar voren en de wolf viel in het water en verdronk. De zeven geitjes en hun moeder dansten vrolijk, want ze hoefden nooit meer bang te zijn voor de grote boze wolf.